

помняше за плѣнителнитѣ околности на Рионъ и Фазъ, за сѣѣжний Елборусъ, за Чечевцитѣ и за Ечмиадзинский мѣнастирь. Въ Румжния нѣкои Поляци увѣряваха, че го видѣли при Траугутъ, въ полска чамарка и съ конфедератка надъ лѣвото ухо. За Полша и за Полянитѣ той говореше малко, но много бесѣдуваше за Полкинитѣ. Той ги наричаше земни ангели и често повтаряше: „ако нашитѣ Българки бѣхъ такива, каквито сж Полкинитѣ, то съ нашитѣ Българи България би била независима“. До колкото бѣ възможно той отбѣгваше сближаванието съ чуждитѣ и съ своитѣ. Още въ Букурещъ го считаха за нѣкакъвъ си таенъ бѣжанецъ и правяха за него хиляди прѣдположения. Едни го считаха синъ на Милоша, роденъ отъ нѣмска акириса, други синъ на Паскевича-Ериванский, роденъ незаконно отъ Полкиня. Добрѣ, че никой го не припознаваше за Царевича Константинъ Павловичъ, който, спорѣдъ мнѣнието на старовѣрцитѣ, духоборцитѣ и скопцитѣ, е живъ и пхтува ту въ Добруджа, на Дунава, ту въ далѣчнитѣ задморски краища, а самъ е безсмъртенъ, както Крали-Марко Прилѣпский, на Бабинската гора.

Съ своитѣ подчинени Хаджи Димитръ се срѣщна тукъ за пръвъ пѣтъ. Вѣроятно него го бѣ проводило невидимото правителство, макаръ той никога за това и да не говоряше. Дешлията, когато се понапилъ и поглѣдналъ неговий часовникъ съ златенъ кордонъ, тънкото сукно на неговитѣ български дрѣхи, оружieto му, помислилъ и рѣкалъ: „може би той е и самичакъ невидимийтъ“.

Съ хората, които му бѣхъ дадени да командува, Хаджи Димитръ бѣше откровенъ и добродушенъ, но строгъ; на всичко обръщаше внимание и нищо не прощаваше. Той съ тѣхъ не пияше и не разговаряше. Очевидно бѣ, че той знаеше какво нѣщо е длъжността началникъ и бѣше навикналъ на нея. Той бѣше само петъ денонощия съ людietѣ, а него вече го обичаха и се бояха.

Съ въиводата Филипа той не се побратими; по сърдце и по душа тѣ бѣхъ не отъ една вѣра; тѣхнитѣ думи